

ADYDAS

Hát engem a szám úzótt ide,
botcsinálta Botticelli,
énekli valaki.
A fedélzet fehér korlátjának
támaszkodik és messzire néz.

És mint ki Cadizban
hajóra szállt,
és nem fadíszen föld alá,
aztán jó szélllel elnyelte az óceánt,
ő az.
Dicső Miguel Cervantes
dicső Fernando Pessoa
és persze jómagam,
kit egy kékre festett ajtófélfának
támasztottak
nagyjából a tavalyi év nyarán.

Isten áldja meg Istent,
hogya van.
Velem egyidős vagyok
és sokat járt a szám.
A felkínált pillanatokat
a maradékra hagytam
mint ki Cadizban hajóra szállt.
Szám csukva, szemem zárva,
idegenek osonnak az utcán,
nézek ki
nézek odaát.

FÜGGŐ VÁLTOZÓ

Nem mondhatom, hogy jó legyél,
és ha jó leszel,
veszek neked egy lovat
vagy egy Kondor festményt, egy Warholt,
egy jegyet a világ túlsó oldalára utazáshoz,
vagy visszaviszlek az időben oda,
ahol már sikerült egyszer
jól érezned magadat.
A szándékom az egyetlen,
ami ezekhez elegendő lenne.
Hogy mondhatnám neked, hogy jó legyél?
Hogyan is mondhatnék ilyet?

62 MÁRIA SZAKADÉK

És még egy mozdulat
és megint és megint
megfogom a szelet –
kezem mozdulatát meglesem
mint a fürdőzőt a vének kedvesem
a világ mehetne világgá
én maradnék ott ahol lehetek –
lehetnék velem
Egy szikla
alatta zivatar után az
öklendező zuhatag
zongorahúrok hangja
vastag acél brumm
tehetetlen fűrészelt rönkök

egy kobold piros sipkája
az ágcsokra akadt
lemászok érte és felteszem a fejemre

mostantól sehol a világon
nem lát engem senki sem.

MEGÁLMODOTT

63

legnagyobb madár a hajnali sziklákon
régteől széttárt szárnyadat
most engedd le

sehol senki egyedül vagyunk még
az utakon párhuzamos fények
csak én látlak ha leeresztett szárnyad alá
bebújtatod a fejed
bújtasd fejedet a szárnyad alá
ma hajnalon legnagyobb madár

új álmok kellenek megint
álmodd meg őket most
a régiek elégték
por lett az álmodókból is
por a muzsikából
az érintések pora az élet járdáját
borítja be ameddig ellátsz álmodban
és elláthatsz ébren is

az élet járdáját a harctalan nemzedék
olvasta le az *úton* borítójáról egykoron
a harctalan nemzedék elillant
lidércek maradtak a lápon
és roncsok a járdákon és illanás
egy fészkebe mocskoló világban
fellobbanó lidérckék fény

lidérckék fényben látszol
a lassulva utazó hajnali sziklákon
legnagyobb madár

64 TAVASZI VAGDALT

(megrongálási kísérlet)

a konyha előtti lépcsőn összeszámoltam
összesen kilenc italmérést szoktam régebben látogatni
az *utánam köszálok* időkben

a *Flamin' Groovies* zenéje vett körbe
meg a méhek *zümmögőkórusa*
lassan a tavasznak vége
a macskát szőréen üli meg a nyár
de most még csak oldalára dől
a konyha előtti fűben és vár

ritkán megyek ezekbe az italmérésekbe
amióta ott nyomakodnak a kereskedelmi adások a
hangszórókban meg a kivetítőkön feletted
és vetített veréb van a fán
az előtér előtti téren talán

és nem gyűjthatsz cigarettára akkor se ha dohányzol
és akkor sem ha már abbahagytad ahogyan én
valamikor a múlt században vagy később vagy korábban
nem tudom már
de most olyan vidám az idő hogy felkerekedünk
a kedvem és én

egy összecukható vászonszéket veszek magamhoz
útközben egy csomag dohányt és papírt
és megyünk
a vidám idő a kedvem és én

az első italmérés előtt
 nagyjából öt lépésnyire a bejáratról
 elhelyezem a széket az ajtóval szemben
 leülök és sodrok egy szálát
 rágyújtok elszívom teátrálisan
 a vékonyra vágott dohányból sodort cigarettát
 és ezt még nyolc helyen megismétlem

elvégre olyan vidám idő van
 és a levegő is olyan tiszta hogy az ostobaságon
 messziről átlátni ahogyan ott úszik a mennyei pataokban
 a szemét-válogatottban a szabadban

